

0825 – 25. august

Vår Gud er frelsens Gud. Og hos Herren er det utgang fra døden. Sal 68: 21.

Guds barn gleder seg ofte hjertelig i håpet til den salige stunden når de skal gå fra nød og usselhet inn i herligheten. Likevel kan de av og til også skjelve med tanke på døden. Men det kommer bare helt naturlig av at de ennå ikke er bare ånd, men også kjød og blod. Og at, som Luther sier, «det dumme kjødet ikke vet bedre».

Er du fremmed for Gud, er samvittigheten syk og du ikke har visshet om at du har Guds vennskap, da er det jo ikke underlig om du skjelver med tanke på døden. Og da har du all grunn til snarest å søke å få denne vissheten.

Men når selv de som forøvrig har et godt forhold til Gud, av og til gripes av en underlig angst for døden, burde de nok legge merke til hvordan denne oppstår. For det er intet annet enn Satans «gløddende piler». Slik prøver den onde fienden, så lenge han kan, å såre de troendes følsomme hjerter. Da er det ikke noe annet som hjelper enn å påkalle ham som med makt drev ut djevler.

Ellers er det særlig to ting vi skal merke oss når frykt for døden setter inn. For det første at ingen ting kan hende oss uten at det er sendt oss av vår trofaste Far. Ikke en gang så lite som et hår kan falle av hodet vårt. Langt mindre noe så stort som å flyttes fra livet her over i evigheten.

Vi må jo ikke helt glemme at vår trofaste og sannferdige Frelser har sagt: «Til og med alle hårene på hodene deres er telt. Bli ikke to spurver solgt for en kobber-mynt? Og ikke én av dem faller til jorden uten deres Fars vilje. Frykt derfor ikke! Dere er mer verd enn mange spurver». Ja, Herre, du anser oss nok mer verd enn en spurv! Takk og lov! Da kommer nok ingen ting til å hende oss uten at du vil det.

«Ingen dør ved en tilfeldighet. En dør akkurat i det øyeblikk en skal dø. Verken før eller senere», sier Krummacher. «I din bok var de alle skrevet ned, de dager som var fastlagt for meg, før en eneste av dem var kommet», sier David. Og Job sier: «Du har fastsatt en grense, som intet menneske kan overskride».

Det er verken sykdom eller sverd, men Gud som bestemmer over døden. Derfor burde ikke kristne mennesker frykte for døden, når det er Gud selv som bestemmer over den. Ingen ulykke, ingen morder eller pest kan skade dem, så lenge ikke den time er kommet som står skrevet ved siden av ditt navn i den store boken i himmelen.

For det andre: Om så kjødet stritter imot, er det likevel godt når Herrens time kommer at han kaller oss hjem. En mor må ofte tvinge barnet sitt i seng, og holde de små armene stille helt til barnet, trett av gråt, sovner. Men så var det også bare godt for barnet å få sove. Slik er det også for en kristen så uendelig godt når han får sovne inn i troen, fra en verden full av elendighet, farer, synd og sorg, – selv om kjødet ikke elsker den søvnen.

Vi må bare takke Gud for at denne vår avsky for døden ikke fordømmer oss, fordi vi under alle forhold lever på forlatelsen. For vår benådning bygger på en langt fastere grunn enn at den skulle kunne rokkes av noen som helst svakhet eller synd, så lenge vi ennå har vårt eneste håp i Kristus.

Og hva skjer så når Herren kaller oss hjem? Å, da skjer dette store som så lenge har vært i tankene våre. Da går vi inn til Herrens hvile, til en verden med en herlighet som intet øye tidligere har sett, og intet øre hørt. Tenk; da skal vi forløses fra alt ondt i denne syndens og sorgens onde verden. Og vi skal få motta alt det gode en allmektig Gud er i stand til å stille til for sine venner i sitt salighets rike. Han er jo bare innstilt på å gjøre alt godt mot dem.

Så innser vi da at selv om naturen ikke elsker døden, men tvert imot avskyr den, er døden altså god, og gjør bare godt mot dem som får sovne inn i Kristi armer. Derfor bør de kristne vende sitt hjerte mot Gud og be om å få en forsonet og god holdning overfor døden. Så de ikke skal gå i djevelens snare, og begynne å motarbeide sin omsorgsfulle Fars viselige og gode vilje med dem.

Likevel er det ikke noe galt i at en kristen kan bli urolig når den siste gjesten møter ham. Det er tross alt et veldig skritt å skulle gå fra en verden til en annen. Å gå fra sitt soverom fram for Den Høyestes ansikt, og rundt ham står englene –! Tenk, for en forandring! Vil ikke noe så mektig få ethvert hjerte til å banke?

Men det som er galt for et benådet Guds barn, er denne vår egen viljes avsky og vantro frykt for døden, hvor en møter døden mest som et fiendtlig angrep. Mens den jo kommer for å befri oss fra alt ondt, og ta oss hjem til den evige hvile.

Skulle det vel være noen grunn til å møte det som et fiendtlig angrep når en mor legger spedbarnet sitt i vogga? Eller fiender hadde sperret meg inne i et tårn, og kongen min kom med en hær for å befri meg? Selvsagt ble det nok kamp og larm. Men skulle jeg da likevel frykte, som om det var et fiendtlig angrep? Måtte jeg ikke bare huske på at dette jo betydde friheten for meg? Skal jeg bli redd når et himmelsk opptog av engler nærmer seg, for å rive meg fra mine fiender og sette livets krone på mitt hode?

Alt dette skjer jo med hvert eneste Guds barn når det dør, like sikkert som vår Frelser selv sa ved sin avskjed: «Jeg kommer igjen og tar dere til meg. For der jeg er, der skal også dere være».